

MARVEL

ROMÁN Z MARVELOVSKÉHO VESMÍRU

AVENGERS

**KDO BY NECHTĚL
VLÁDNOUT SVĚTU?**

DAN ABNETT

MARVEL

ROMÁN Z MARVELOVSKÉHO VESMÍRU

AVENGERS

ROMÁN Z MARVELOVSKÉHO VESMÍRU

AVENGERS

***KDO BY NECHTĚL
VLÁDNOUT SVĚTU?***

DAN ABNETT

CREW

MARVEL

Editor: Stuart Moore
VP Production & Special Projects: Jeff Youngquist
Assistant Editor: Sarah Brunstad
Associate Editor, Special Projects: Caitlin O'Connell
VP, Licensed Publishing: Sven Larsen
SVP Print, Sales & Marketing: David Gabriel
Editor In Chief: C.B. Cebulski

Toto dílo je smyšlené. Veškeré odkazy na historické události, skutečné lidi nebo skutečná místa jsou použity v kontextu fikce. Ostatní jména, postavy, místa a události jsou produktem autorovy představivosti a jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími nebo zemřelými, je čistě náhodná.

© 2021 MARVEL

Autorem obálky je Adi Granov

Avengers vytvořili Stan Lee a Jack Kirby

ISBN 978-80-7679-207-4 (PDF)

Rád bych vyjádřil vděčnost Stuartu Mooreovi, Jeffu Youngquistovi, Sarah Brunstadové a Axelu Alonsovi z Marvelu za jejich trpělivost, podporu a návrhy, jimiž mě při psaní tohoto příběhu častovali.

Velice děkuji Niku Vincentovi za první čtení a za to, že poskládat pomohl slova mi správně (neměl to jednoduché).

Také jsem měl velké štěstí, že jsem se mohl obracet pro technické rady na Neila Granta, Eleny Artimovichovou a Ronalda Byrda. Děkuji vám. Jestli je v této knize něco správně, pak jen díky vám. Veškeré chyby jdou na můj účet.

Tuto knihu s láskou věnuji svému tchánovi,
Johnovi Ernestu Vincentovi, 1931–2014.

AVENGERS

JEDNA

BERLÍN

16.12 MÍSTNÍHO ČASU, 12. ČERVNA

DVOJICE identických černých limuzín přešla řeku směrem na východ. Obloha byla jasná, bez mráčku, večerní provoz zrovna začal houstnout.

Velká auta se držela blízko u sebe. Pohybovala se v rytmu dopravy tak, aby se mezi ně nezařadilo jiné vozidlo. Na Sarsplatzu odbočila na sever do průmyslové oblasti. Budovy tam byly hranaté a moderní, nejstarší pocházely ze šedesátých let. Jejich boční zdi a vrata zdobilo graffiti, ale luxusní automobily na malých parkovištích naznačovaly nové typy podnikání: technologické start-upy, specializované strojírenství a mediální konzultace.

Firma Auger GmbH sídlila v nejvyšších čtyřech podlažích čtvercové budovy na severu Montagstrasse. Směrem z ulice ji stínily topoly. Zezadu s ní sousedily vícepodlažní betonové garáže s otevřenými boky, připomínající štos polystyrenových podnosů.

Limuzíny vjely do garáží a se skřípěním pneumatik na lesklém litém betonu stoupaly vzhůru po nájezdech. V osmém patře minuly nájezd a parkovací stání a zastavily na točně před skleněným vchodem do vestibulu firmy Auger.

Z černočerných aut vystoupilo po třech mužích v oblecích stejné barvy. Jejich značkové sluneční brýle toho prozrazovaly stejně málo jako tónovaná okna limuzín. Plynulými

pohyby dokonale pokryli terén. Hlídali veškeré úhly, kontrolovali sjezdy a nájezdy. Jeden z nich došel ke skleněným dveřím, potichu cosi pronesl do mikrofonu na západě a čekal.

Jmenoval se Gustav. Signalizoval, že je „čistý vzduch“.

Ze zadního auta vystoupil šéf a vydal se ke dveřím. Byl vysoký, v dokonalém drahém tmavošedém obleku. Nesl malý diplomatický kufřík. V jiné době by se jeho držení těla dalo označit jako aristokratické.

Skleněné dveře s vyleptaným logem Auger GmbH se při jeho příchodu otevřely. Vestibul byl vkusně zařízený a dobře osvětlený, v místnosti tiše hučela klimatizace. Recepční vzhledla od půlkruhového pultu.

„Peter Jurgan, za Johnem Rudolfem,“ řekl šéf.

„Vítejte, Herr Jurgane. Herr Rudolf vás očekává. Pojdte prosím.“

Jurgana, následujícího recepční, doprovázeli dva bodyguardi. Jmenovali se Kyril a Franz. Ostatní čekali venku s Gustavem a hlídali auta.

Recepční otevřela pomocí magnetické karty vnitřní dveře, za nimiž se táhla dlouhá chodba, pokrytá kobercem a lemovaná skleněnými dveřmi. Vzhledem k účinné klimatizaci klesla teplota vzduchu o několik stupňů.

Zaklepala na páté dveře, počkala na vyzvání a pak hosty zavedla do konferenční místnosti. Zpoza oválného stolu se vztyčil John Rudolf, aby je přivítal. Byl to pohledný statný třicátník v košili s rozepnutým límečkem, drahých džínách a značkových brýlích.

„Rád vás vidím, Herr Jurgane,“ pronesl a potřásl mu rukou.

„Nápodobně, Johne,“ odvětil Jurgan. „Doufám, že vše vyšlo podle plánu.“

„Bylo to o fous, ale domnívám se, že vás velice potěšíme. Gerharde?“

U stolu seděli další tři muži. Stejně jako Rudolf byli oblečeni s neformální elegancí. Jeden z nich, Gerhard, otevřel ocelový kontejner ležící na stole před ním. Z tvarované výstelky uvnitř vyňal vyleštěný chromovaný mechanismus. Přístroj byl zhruba ve velikosti termosky s otočnými vyfrézovanými objímkami a silnými skládacími podpěrami, aby se dal postavit.

„Toto je prototyp,“ prohlásil Gerhard, roztáhl s tichým cvakáním podpěry a umístil přístroj na stůl. „Jsme připraveni rozjet na váš pokyn výrobu.“

„Požadavek byl čtyři tisíce kusů,“ odušil Jurgan.

„Podle našeho odhadu bychom to mohli splnit do šesti měsíců,“ řekl Rudolf.

Jurgan kývl. „A co požadovaných prvních sto kusů?“

„Za tři měsíce,“ odpověděl Rudolf.

V Jurganově přísném obličejí nebyla znát žádná reakce.

„Domluvili jsme se na dřívějším dodání úvodní várky,“ namítl.

Rudolf omluvně pokrčil rameny. „Učinili jsme nabídku výrobcí v Augsburgu,“ odvětil, „ale zrovna podepsal smlouvu s konkurencí.“

„Na výrobu špičkových konzolí pro americké videohry, věřil byste?“ zasmál se Gerhard.

„Věřil,“ řekl Jurgan.

„Musíme tedy využít výrobce z Číny,“ navázal Rudolf.

„Tím se to prodloužilo. Doprava, chápete?“

Jurgan neodpověděl. Zadíval se na přístroj.

„Mohu si ho prohlédnout?“ požádal.

„Samozřejmě,“ souhlasil Rudolf.

Rukama v rukavicích zvedl Jurgan přístroj a otáčel jím.

„Je lehký, avšak extrémně odolný,“ pronesl hrdě Rudolf.

„Pochopitelně je přenosný. Naprosto dokonale opracovaný. Časový spouštěč je zde, ve spodní objímce. Lze jej aktivovat na dálku i manuálně.“

„A dosah rozptylu?“ zeptal se Jurgan.

„Jeden milion hektarů,“ odpověděl Gerhard.

„To rozhodně není málo,“ řekl Rudolf, „na použití v zemědělství je to obrovská plocha.“

„Vyvíjíme na Středozápadě zemědělský program ve velkém měřítku,“ řekl Jurgan. „Rozptyl musí být značný, abychom docílili co nejvyšší efektivity.“

Jurgan položil svůj diplomatický kufřík na stůl a otevřel zámky. Kufřík byl vystlaný molitanem, vytvarovaným do dvou prohlubní. V obou ležely leštěné kovové baňky. Jedna byla zelená a druhá výstražně červená.

„Co je to?“ zeptal se Gerhard.

„Vzorky média pro přenos genů,“ odvětil Jurgan a vynadal zelenou baňku.

„Jsou barevně odlišené,“ nadhodil Gerhard.

„Oba jsou chemicky neaktivní,“ řekl Jurgan. „Jde o pouhé vzorky obsahující destilovanou vodu a cukr. V našem programu budou barevné kódy odpovídat specifickým genetickým modifikacím, pšenice, žito, ječmen, kukuřice a sója.“

Jurgan otočil frézovanou objímkou v horní části chromovaného přístroje a odklopil vypouklé víčko na pantu. Vsadil zelenou baňku do dutiny a zavřel víčko. Hermetický spoj se uzavřel s tichým zasyčením.

„Rád bych vyzkoušel funkčnost,“ řekl Jurgan. Rudolf se podíval na Gerharda a pak pokrčil rameny.

„Proč ne?“ usmál se.

Jurgan se rovněž usmál a otočil spodní objímkou přístroje.

„Třicet vteřin,“ prohlásil. Objímka začala tiše tikat jako číselník bankovního trezoru, zatímco se časovač vracel od třicítky k nule.

Když dosáhl dvacítky, dali se Jurganovi bodyguardi náhle do pohybu. Kyril přešel ke dveřím konferenční místnosti a otočil zámek. Franz šel rovnou k ovládacímu panelu klimatizace na stěně a nastavil vnitřní oběh.

„Co to děláte?“ zeptal se Rudolf.

Časovač doběhl do nuly. Cvaklo to a pak v přístroji něco křuplo. Z horní části mechanismu vycházely extrémně jemné výpary, naplňující konferenční místnost lehkým mlžným oparem, takže na moment připomínala saunu.

Mlha se rozplynula a zanechala kapičky vlhkosti na obličejích a rukách přítomných mužů, jejichž oblečení bylo na dotek trochu vlhké, a na nablýskaných stolech a kožených potazích židlí.

Gerhard se nervózně zasmál a otřel si čelo.

„Vidíte?“ poznamenal. „Dokonalý rozptyl aerosolu, dokonce i v omezeném prostoru.“

Jurgan přikývl.

„Je to více než přijatelné,“ souhlasil. „Vynikající technologické provedení. Zcela podle mých instrukcí.“

„Vaše instrukce byly velice podrobné, Petere,“ řekl Rudolf. „A domnívám se, že mí technici odvedli vynikající práci.“

„Mé instrukce byly velice podrobné,“ souhlasil Jurgan. Položil ruku v rukavici na přístroj.

„Provedení je odpovídající. Rovněž jsem však požadoval, abyste do tří týdnů dodali sto kusů.“

„Jak jsem říkal,“ řekl Rudolf, „výrobce z Augsburgu nás nechal na holičkách a –“

„A vám se nepodařilo najít jiného.“

„Čína –“

„S tříměsíčním zpožděním.“

„Je to politováníhodné –“ začal Rudolf.

„To je,“ přerušil ho Jurgan. „Zejména pro vás. Nemám rád, když mě někdo zklame. Zakládám na tom celou svou kariéru.“

„Jsem si jistý, že můžeme –“ začal Rudolf.

„Můžete zemřít,“ řekl Jurgan bez známky emocí. Podíval se na hodinky, které musely být velice drahé. „Do dvou minut.“

Rudolf nechápavě zamrkal.

„Co prosím?“ zeptal se.

Jurgan otevřel víčko chromovaného přístroje a vyňal proraženou, vypotřebovanou zelenou baňku. Vrátil ji zpátky do kufříku.

„Tato místnost je teď plná patogenu,“ oznámil. „Něco mohlo uniknout ven, ale kontaminace bude nízká. Patogen pronikne do těla kůží. Vzhledem ke vzdálenosti a úrovni vystavení odhaduji, že vám zbývají nanejvýš dvě minuty.“

Vyňal z kufříku červenou baňku.

„Samozřejmě existuje protijed. V případě, že se bude pravidelně rozprašovat stejným způsobem, udrží infikované jedince naživu a zabrání patogenu v aktivaci. Tímto způsobem udržíme patogen pod kontrolou.“

Podíval se na Rudolfa a potěžkal červenou baňku.

„Vy se ale takového milosrdenství nedočkáte.“

„Patogen?“ zeptal se Rudolf. „Jaký patogen?“

„To má být vtip?“ zeptal se Gerhard.

„Jde o patogen zvaný HE616,“ řekl Jurgan. „Syntetický výtvor. Pojmenoval jsem ho Dech.“

„To je absurdní!“ vykřikl Rudolf. Sáhł po telefonu na stole, aby zavolal ochranku, ale Franz sluchátko pevně přitiskl k přístroji.

Jeden z Rudolfových kolegů se pokusil dostat ke dveřím. Kyril si mu stoupl do cesty a odstrčil ho zpátky ke stolu.

„Zbývá minuta,“ řekl Jurgan.

„Tohle vůbec není vtipné!“ řekl Gerhard. „Co si to vůbec dovolujete, nakráčēt sem a předvádēt tohle! Toto je legitimní obchodní dohoda a –“

„A vy jste ji porušili,“ řekl Jurgan. „Je to nanejvýš nepřijemné. Ovlivní to můj harmonogram, což mě vůbec netěší.“

„Najdu jiného výrobce!“ křičel Rudolf. „Tohle absurdní a urážlivé chování není vůbec zapotřebí! Postříkal jste nás cukerným roztokem a terorizujete nás řečmi o –“

„Terorizování,“ řekl Jurgan. „Tím přesně se terorismus zabývá. A terorismus založený na lži či proklamaci nefunguje. Musí se zakládat na pravdě, na skutečné hrozbě. Nebyl to žádný cukerný roztok. Pokud mě někdo zklame, druhou šanci už nedostane.“

Jeden z Rudolfových kolegů, ten, kterému nedovolili dojít ke dveřím, náhle zalapal po dechu. Na rukách, tvářích a krku mu vyskákaly puchýře. Začal se třást. Na spáncích mu vystouply žíly. Z chvějícího se rtu mu kapaly bezbarvé sliny. Dusící se muž v křeči upadl na stůl, sklouzl z něj

a odvalil se. Jedna z židlí na kolečkách se po nárazu jeho těla rozjela po koberci.

Jurgan se podíval na své drahé hodinky. „Trošku dřív,“ poznamenal.

„Panebože!“ vykřikl Rudolf. „Pomozte nám, proboha!“

Gerhard se s nářkem zadíval na skvrny a puchýře, které začaly pokrývat jeho ruce. Druhý muž se posadil a ztěžka polykal. Pak se zhroutil obličejem na stůl.

Gerhard se pozvracel a pak upadl, přičemž se udeřil do hlavy o hranu stolu. Nablýskané sklo postříkala krev. Rudolf klopytál k oknům. Rukama pokrytýma puchýři škrábal po zatažených žaluziích a chřestil jimi. Když upadl, strhl je na sebe.

Jurgan přešel očima po čtyřech mrtvolách.

„Hail Hydra,“ prohlásil.

Umístil červenou baňku do přístroje, zavřel víčko a stiskl spínač. Místnost opět naplnila mlha. Franz nastavil ovládání klimatizace zpět na cirkulaci po celé budově. Kyril přístroj uložil do jeho přenosného kontejneru.

„Odcházíme,“ sdělil jim Jurgan. Podal diplomatický kufřík Kyrilovi a sám se ujal ocelového kontejneru s přístrojem.

Kyril přiložil zápěstí k ústům. „Jdeme ven, Gustave.“

„Neutralizovat?“ zeptal se Franz Jurgana.

„Podle potřeby,“ odvětil Jurgan. Bodyguardi vytáhli zpod sak černé automatické pistole s tupými hlavněmi.

Kráčeli společně chodbou k recepci. V jedněch dveřích se objevili dva zaměstnanci firmy Auger, a když uviděli pistole, s hrůzou ustoupili. Franz za nimi vešel do místnosti, aniž změnil tempo, a vypálil čtyři rány.

Než došli do recepce, vrátil se za Jurganem. Z kanceláří za nimi se ozývaly stále hlasitější hlasy. Někdo vykřikl nějaké jméno.

Když znovu vkročili do vestibulu, recepční poplašeně vzhlédla. Při pohledu na pistole se zhrozila a pokusila se skrčit za pult. Franz zamířil na její schoulenou siluetu.

Jedna ze skleněných tabulí vnějších dveří explodovala v oblaku střípků, když jí proletěl roztočený kotouč o průměru zhruba tři čtvrtě metru, ozdobený na vypouklé straně výrazným červenomodrobílým motivem.

Byl to štít.

Narazil do Franze dřív, než stačil vystřelit, a prohodil ho vnitřními skleněnými dveřmi v zadní části recepce.

Jurgan s druhým bodyguardem se otočili a spatřili, že se na ně žene Captain America.

Strážce svobody – v uniformě v barvách svého slavného štítu – proskočil rozbitými skleněnými dveřmi dovnitř. Kyril začal pálit ze své zbraně. Dvě střely šly mimo, třetí kapitánovi roztrhla duraluminovou šupinovou výstroj.

Captain America do něho narazil. Levou pěstí udeřil do Kyrilova zápěstí a vyrazil mu pistoli. Přesným úderem pravé pěsti zlomil Kyrilovi sanici a poslal ho hlavou napřed přes místnost. Kyrilovi odletěly brýle a diplomatický kufřík mu vypadl z ruky. Jurgan udeřil volnou rukou Captaina Ameriku z boku do hlavy. Síla úderu byla značná, srazila Capa na koleno. Cap udělal kotoul, ale Jurgan kousek ustoupil a vyhnul se nůžkovému kopu, mířenému na jeho nohy.

„Někdy jindy, můj milý kapitáne,“ poznamenal.

„Trvám na dnešku,“ odvětil Cap a vymrštil se zpátky na nohy. Vzápětí se vrhl vpřed.

Tváří v tvář si úžasnou rychlostí vyměňovali rány. Oba používali svá předloktí k blokování a odrážení úderů a seků protivníka. Jurgan sotva dokázal udržet kontejner.

Cap kopl Jurgana patou ze strany do kolene, a když se Jurgan zakymácel, vyslal Cap úder, jímž Jurgana odhodil na recepční pult. Náraz shodil plochý monitor a převrhl hrnek s propisovačkami potišťenými logem Augeru. Recepční, schovaná za pultem, vyděšeně vykřikla.

Jurgan upustil kontejner, který teď ležel na koberci mimo jeho dosah. Upřel oči na Captaina Ameriku.

„Skutečně nemám rád, když mi někdo zasahuje do plánů,“ řekl Jurgan, otírající si krev z rozseklého rtu.

„Už byste na to měl být zvyklý, Struckere,“ odpověděl Cap.

Capovi bylo jasné, že kapitulace těžko připadá v úvahu. Baron Wolfgang von Strucker byl, a to už celá desetiletí, jedním z nejnebezpečnějších teroristů na světě. Nepatřil už mezi smrtelníky. Věda a jiné, tajemnější nauky mu prodloužily život a vybavily ho nadlidskou silou a vytrvalostí.

Ale Steven Rogers, známý jako Captain America, vědě rovněž za něco vděčil. Dožil se mnohem vyššího věku, než může očekávat většina mužů, a fyzickými schopnostmi vysoce převyšoval normální lidi.

Strucker se vrhl po kontejneru. Cap také vyskočil a tělem srazil Struckera na zem. Po tvrdém přistání pokračovali v zápasu. Strucker měl neobyčejnou sílu. Cap s ním zápolil, snažil se ho přimáčkнуть k zemi a zkroutit mu ruce. Strucker mu vrazil loket do krku a pak dvakrát do hrudní kosti. Cap se odkulil z dosahu a vzápětí udeřil Struckera zezadu do hlavy, takže padl obličejem na koberec.

Teroristou to otřásl. Cap ho donutil vstát a pokusil se ho otočit, aby ho mohl přirazit k pultu a zadržet.

Strucker však slabost předstíral. Ohnal se, trefil Captaina Ameriku pravou pěstí do brady a odstrčil ho. Strucker se zasmál. Z černé kožené rukavice na jeho pravé ruce se kouřilo; tam, kde už kůže ohořela, vystupovala na povrch vlákna Struckerovy oblíbené zbraně: Satanova spáru.

Znovu se rozmáchl po kapitánovi. Z blížícího se spáru se ozývalo praskání. Cap uskočil stranou. Strucker vyslal další úder; spár se otřel Capovi o pravé rameno, přičemž z něj vyšlehl silný elektrický výboj.

Cap se odpotácel a s úšklebkem si vytřepával pálící paži. Strucker se opět rozmáchl spárem, sršícím energií. Cap se úderu vyhnul a vzápětí vrazil Struckerovi rameno a loket do žeber. Strucker vyhekl a málem upadl. Rychle se otočil, ale svým dalším, příliš uspěchaným úderem Capa minul. Ten jeho ruku odrazil, udeřil ho do úst a přerazil mu jeden z předních zubů.

Strucker se zavrčením opět získal rovnováhu a znovu se rozmáchl.

Spár dopadl.

Z hrudní části Capova obleku vystřelily jasné jiskry a ozval se hlasitý elektrický třesk. Cap přeletěl přes recepci a narazil do falešné dekorační stěny, kterou částečně zdemoloval.

Nezvedal se.

Strucker vyplivl krev na koberec. Hrál po kontejneru a rozeběhl se k východu.

„Gustave!“ vykřikl v běhu. „Okamžitá extrakce!“

Nikdo mu neodpověděl. Vyšel do prostoru točny. Captain America cestou do kancelářské budovy vyřídil

celý jeho doprovod. Gustav a ostatní bodyguardi se váleli po zemi mezi rozházenými pistolemi. Jedna z nich ležela na kufru zadní limuzíny. Oba řidiči to také odnesli. Ernst, šofér prvního auta, se snažil posbírat ze země poblíž svých dveří. To, že jsou otevřené, připomínalo auto varovným pískáním.

„Vstávat!“ křikl po něm Strucker, běžící k přednímu autu. „Vstávat a za volant!“

Struckerovi bodyguardi byli pečlivě vybíráni z nejlepších světových bezpečnostních agentur a nevládních vojenských organizací. Byli výborně vycvičení, vysoce schopní, naprosto bezcitní a dobře si uvědomovali jak výši svého žoldu, tak fakt, jakou úroveň loajality od nich Hydra za takové odškodné očekává. Navzdory zlomené klíční kosti a otřesu mozku se proto Ernst vyškrábal na sedačku řidiče a protúroval motor. Strucker skočil na zadní sedadlo těžkého černého auta.

Limuzína se rychle rozjela, s kvičením projela ostrou zatáčkou z točny a burácela směrem ke sjezdu.

Captain America vysprintoval se štítem v ruce z recepcce. Spatřil, jak se jasná koncová světla limuzíny ztrácejí v záři parkovacího podlaží. Na okamžik se zastavil, aby vyhodnotil, jestli má smysl štít za nimi hodit, ale auto už bylo příliš daleko.

Raději se tedy otočil a rozeběhl se k vnější zdi stavby. Jeden ze členů ochranky se pokusil zvednout a zablokovat mu cestu, ale Cap ho srazil plochým předkem štítu.

Cap doběhl k zídce sahající do pasu a přehodil si štít přes záda. Dolů na ulici to bylo osm pater. Bez váhání se vyhoupl na betonovou zídku, přehodil přes ni nohy a pustil se.

Pád zastavil tak, že se rukama zachytil hrany zídky o patro níž. Se zatnutými zuby se přes ni vytáhl zpátky dovnitř.

Struckerova limuzína mezitím sjela do stejného patra. S řevem projela kolem Capa a zabočila k další rampě.

Cap se nenechal odradit, otočil se a znovu přeskočil zídku. Tentokrát seskočil o tři patra. Dopadl na zídku a oběma rukama hrábl po jejím okraji. Hrudníkem drhnul o beton. Vytáhl se dovnitř, dopadl na litou podlahu a dal se do běhu. Shora k němu dolehla ozvěna kvičení pneumatik. Dostal se alespoň jedno patro pod ujíždějící limuzínu.

Viděl, jak jede přes vyšší patro, zářící světlomety přejížděly po sloupech a betonových skružích. Plnou rychlostí se pohyboval paralelně s ní o patro níž. Ke spodnímu okraji další sjezdové rampy dorazil o pár vteřin dřív, než k ní shora přijelo auto.

Limuzína vjela s hlasitým zakvičením pneumatik smykem na rampu. Ernst byl zkušený řidič a dokazoval to i s tak těžkým a potenciálně těžkopádným vozidlem. Auto se hnalo ke Capovi, který se rozkročil na úpatí rampy. Sundal štít ze zad, sevřel jeho hranu pravou rukou a mrštil jím mocným švihem předloktí proti přijíždějícímu autu.

Štít narazil do předního okna, roztrástil vyztužené sklo, vletěl dovnitř a vyřadil Ernsta ze hry. Cap uskočil, než ho auto stačilo smést, a odkutálel se po litém betonu.

Auto proletělo kolem něj. Dole na rampě nikam neuhnulo – prostě vletělo do betonového sloupu naproti sjezdu. Náraz rozdrtil předek naleštěného černého vozidla a ostře smýkl jeho zadní částí. Vystřelily a nafoukly se airbagy. Z popraskaných hadiček vytékaly kapaliny, vytvářející

pod autem černou, rychle se šířící kluzkou kaluž. Z pomačkaného chladiče se valila pára.

Cap se zvedl a došel k vraku. Vytáhl štít z pokroucené třpytící se zmeťi předního okna, pak se přesunul dozadu a vypáčil dveře.

Na zadní sedačce ležel omráčený Strucker, krvácející z rány na hlavě. Cap se natáhl, aby mu sevřel hrdlo.

Ozvalo se kvíčení gum a řev dalšího motoru. Druhá limuzína se k němu vysokou rychlostí a s rozsvícenými světly řítila dolů po rampě. Cap zahlédl pološilný výraz Gustava za volantem.

Cap uskočil stranou. Druhé auto ho minulo o centimetry.

Gustavovo vozidlo urazilo z pantů otevřené zadní dveře prvního auta a poslalo je do vzduchu ve sprše roztráštěného skla. Gustav přišel o čelní reflektor na jedné straně auta, odřel celý blatník až na plech o karosérii druhého auta a promáčkl dveře.

Gustav zařadil zpátečku a protočil kola tak, že se z podběhů vyvalil štiplavý dým. Limuzína sebou šklubla dozadu a auta se od sebe se skřípáním naříkajících karosérií oddělila.

Strucker se vyškrábal ze své limuzíny a příkrčeně se s kontejnerem v ruce rozeběhl ke Gustavovu autu. Otevřel zadní dveře a padl dovnitř. Gustav obrátil limuzínu, ještě než za sebou Strucker stihl zavřít. Limuzína narazila do zadku nabouraného auta, načež začala zrychlovat přes garáž směrem k další sjezdové rampě.

Cap se za ní rozeběhl a vrhl svůj štít. Rotující čerVENOBÍLOMODRÝ disk proletěl vzduchem a ve chvíli, kdy auto zatáčelo, narazil do zadního kola na straně spolujezdce.

Ráfek se trochu prohnul, ale limuzína měla dojezdové pneumatiky. Zrychlovala stále víc.

Štít odskočil od kola, vznesl se a pak se odrazil od betonového sloupu. Cap ho chytil v běhu.

Aniž by zpomalil, rozkopl Cap dveře na požární schodiště, bral schody po třech a v mezipatrech přeskakoval zábradlí.

Dorazil do přízemí. Ujíždějící limuzína už dojela k výjezdu na ulici na druhé straně stavby. Bez zpomalení prorazila automatickou závoru, poslala do vzduchu sprchu červenobílých kousků plastu a divokým smykem vyletěla na ulici.

Capův upravený harley čekal v jednom z přízemních stání. Cap na něj obkročmo skočil, nakopl jej k životu a se štítem přehozeným přes záda se rozjel.

Matně černá motorka byla původně model Street 750, ale technici od S.H.I.E.L.D.u značně vylepšili její výkon. Cap, sám obstojný mechanik, se v ní také povrtal. Cílem byla perfektní rovnováha maximální rychlosti a optimální ovladatelnosti.

Capova mašina s praskáním přejela kusy závory a vyrazila na silnici. Do každé zatáčky se prudce naklápěla. Limuzína byla stále na dohled, řidič ji hnal riskantní rychlostí. V téhle čtvrti nebyl moc silný provoz, ale záhy se to mělo změnit. Blížila se dopravní špička. Cap, svírající plyn, se začínal přibližovat. Jel závodní stopou a řezal zatáčky, aby se co nejdřív dotáhl.

Propojil mikrofon v kombinéze s komunikační jednotkou motocyklu.

„Whisper, tady Strážce!“ zvolal.

Rádiové spojení zapraskalo přes řev ždímaného motoru harleye.

„Strážce, tady Whisper. Mluvte.“

„Vidíte mě, Whisper?“

„Potvrzují, Strážce. Máme vás na displeji.“

Kdesi nad oblačným příkrovem Berlína jej zaměřilo průzkumné letadlo S.H.I.E.L.D.u. Cap proletěl další zatačkou.

„Je to Strucker,“ řekl Cap, koncentrující se na cestu.

„Pronásleduju ho. Můžete zaměřit cíl?“

„Cíl zaměřen.“

„Strucker něco má a očividně se toho nehodlá vzdát. Můžete mě spojit s Furyem?“

„Negativní, Strážce.“

„Tak mě přepojte na přímou linku do Avengers Tower.“

„Negativní, omlouvám se. S.H.I.E.L.D. vás sleduje, pane. Vrtulníky jsou na cestě a bezpečnostní jednotky se přesouvají ze severu a z východu. To je prozatím vše.“

„Rozumím,“ odpověděl Cap. Moc rád by se zeptal, proč ani ředitel S.H.I.E.L.D.u, ani ostatní Avengeri nejsou online. Rozebírání toho, jaký naléhavý případ si vyžádal jejich pozornost, by ho však jen rozptylovalo.

Strucker byl naléhavý případ sám o sobě. Kdykoli Hydra vystrčila jednu ze svých ohavných hlav, znamenalo to, že svět má problém. Cap v přestrojení sledoval stopy v Berlíně už tři dny. A teď, když by se mu hodila asistence, měli všichni moc práce.

Nemysli na to, pomyslel si. Udržet se v této rychlosti za Struckerem vyžadovalo veškeré jeho dovednosti a nervy. Jediná chvilková ztráta koncentrace, jediný rozptylující okamžik obav, a vyletí ze silnice nebo se srazí s protijedoucím vozidlem.

A Strucker mu unikne.

„Pošlete záchranku a taktickou podporu do firmy Auger GmbH,“ přikázal. „Jsou tam zranění a mrtví. Plná taktická výstroj nutná, pozor na agenty Hydry. Zabezpečte to tam a uzavřete. Jakmile budete hotovi, očekávám podrobnou zprávu z místa a shrnutí. Strucker tam byl obchodně.“

„Pracujeme na tom, Strážce. Taktické týmy jsou na cestě.“

„Požádejte místní, ať vyklidí silnice,“ nařídil Cap. „Strucker se nezastaví kvůli ničemu. Nechci žádné civilní ztráty.“

„Rozumím.“

Cap už z okolních ulic slyšel sirény. Minul už nejméně jednu havárii vozů, které musely rychle změnit směr, aby se vyhnuly Struckerově rychle jedoucí limuzíně.

„Sledujte cíl,“ řekl Cap. „Pokuste se mi najít nějaké zkratky.“

„Potvrzuji. Dělán na tom.“

Limuzína nezpomalovala. Pokaždé, když se k ní Cap, ždímající na rovince plyn, začínal přibližovat, ostře zatočila a změnila směr. Vjížděli do živější části města. Auta zastavovala s kvičením pneumatik a troubila, když se kolem nich hnala limuzína, pronásledovaná motorkou. Jedna dodávka se stěží vyhnula srážce s limuzínou a nabourala autobusovou zastávku. Když auto vjelo do protisměru, aby se vyhnulo zácpě, rozprášilo skupinu cyklistů, kteří ve snaze uhnout popadali.

„Příští blok to řízněte doleva,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Provedu,“ odvětil Cap.

Ostře odbočil, až mu podjelo zadní kolo, a uháněl po obslužné komunikaci mezi továrnou a řadou prodejen

přebytkového zboží. Ve vzduchu za ním vířily odpadky, od okolních budov se odrážel řev motoru.

Cap vyjel z obslužné komunikace, těsně minul obrubník a vjel do další ulice. Auta se roztroubila. Sundal jednu nohu ze stupačky, aby se stabilizoval, a po krátkém smyku začal zrychlovat. Díky zkratce si polepšil o několik set metrů. Limuzínu měl před sebou, uháněla po nesprávné straně silnice do houstnoucí dopravy.

Auta jí uhýbala z cesty. Dvě se srazila bokem. Vůz dopravní Polizei s blikajícím majákem a houkající sirénou přejel do vedlejšího pruhu a pokusil se limuzíně odříznout cestu.

Auto narazilo přímo do něj a roztočilo ho do hodin. Do vzduchu vyletěly kusy karoserie a střepy z čelního reflektoru.

Cap se vyhnul vraku policejního auta a opět zrychlil. Objel zleva popelářský vůz a prudce zatočil doprava, aby se vyhnul autobusu, z jehož oken na něho s hrůzou v rozšířených očích zírali cestující.

Limuzína dojela k uzavírce silnice, prorazila červenobílé dočasné zábrany a rozprášila vyděšenou pracovní četou. Aby se vyhnula těžké silniční fréze, přejela středový dělicí pás. Sportovní auto, které se jí smykem snažilo vyhnout, narazilo do dodávky a dalšího vozu.

Cap se přibližoval. Provoz v dopravní špičce byl tak hustý, že limuzína musela zpomalit. Cestu jí blokovala auta, mezi kterými Cap mohl kličkovat.

Ze zadního okna limuzíny se vyklonil Strucker, třímající automatickou pistoli.

Začal střílet na pronásledující motorku. Cap zahlédl záblesky z hlavně a obláčky prachu po dopadu kulek po své

levé straně. Uhnul, stáhl si ze zad štít a umístil jej před svou hrud' a bradu. Řídit harleye jednou rukou nebylo nic moc, obzvlášť ve vysoké rychlosti.

Strucker vyměnil zásobník a začal opět střílet. Střely se odrazily od Capova štítu a rozvibrovaly jej. Jedna zasáhla reflektor motorky. Zbloudilé střely narážely do aut po obou Capových stranách a zakusovaly se do asfaltu.

Cap zrychlil, aby přešel do další mezery, přičemž sotva minul nákladní auto. Pokusil se je objet tak, aby Struckerovi vzhledem k jeho palebné pozici omezil možnost střelby.

Strucker si všiml, co dělá, a zmizel v limuzíně.

Mění strany, napadlo Capa. Rozhodl se udělat totéž. Než se Strucker se zbraní objevil v druhém okně, přešel Cap rychle přes pruh a dojel k zadní části limuzíny, kde byl Strucker předtím. Viděl, jak se Strucker pokusil vystřelit, pak proklel špatný zorný úhel a zase zmizel v autě.

Cap se ještě přiblížil. Uvažoval, jestli má riskovat a skočit z motorky na ujíždějící auto. Byl tak blízko – tak moc blízko – a jel stejnou rychlostí, ale pravděpodobnost, že se od auta odrazí nebo je mine, byla příliš vysoká.

Zadní okno limuzíny explodovalo; Strucker je prostřelil. Na Capa pršely úlomky skla. Strucker nacvakl třetí zásobník a začal střílet skrz otvor s rozeklanými okraji. Cap vykryl pár střel štítem, pak vzal za plyn a prohnal se zleva kolem limuzíny. Stále střílející Strucker se přesunul k bočnímu oknu, ale Cap přemístil štít ke svému boku. Riskantně zatočil a udeřil štítem naplocho přes okno, čímž Struckera odrazil zpátky na sedadlo.

Auto se náhle odklonilo doprava. Cap spatřil, že se rychle blíží k pomalu jedoucímu kamionu. Limuzína změ-

nila směr, aby do něj nenarazila. Cap prudce trhl řídítky a jen tak tak zabránil srážce. Rychle jedoucí vozidla minula kamion z obou stran – limuzína zprava a motorka zleva. Jakmile kolem něj projela, opět se k sobě přiblížila. Strucker na Capa vystřelil další zásobník. Výlohy na Capově straně ulice se tříštily.

„Zatraceně,“ zavrčel Cap, který si až příliš dobře uvědomoval, kolik je okolo nevinných lidí. Popojel blíž k uhánějící limuzíně a blokoval střelbu svým štítem.

Limuzína začala zpomalovat. Silnice vedla na most, před kterým značně zhoustl provoz.

Cap využil příležitost. Ostře zatočil a skočil. Harley pod ním vyletěl do vzduchu, pak padl na bok, klouzal po asfaltu a rotoval v gejzíru jisker.

Cap dopadl břichem na kapotu auta a přitiskl se k ní. Cítil, jak klouže dolů, ale zoufale se snažil nepustit. Gustav hrubě kroutil volantem ze strany na stranu, aby Capa setřásl.

Když to nezabralo, vytáhl Gustav svou pistoli, otevřel okno řidiče, vyklonil se ven a začal ostřelovat čumák auta. Jedna kulka, sotva utlumená zbrojí, roztrhla Capovi levý rukáv. Cap nastavil svůj štít a odrazil další dvě střely. Snažil se najít nohama oporu, aby se odrazil od kapoty a zaútočil skrz přední okno. Kdyby se mu podařilo neutralizovat Gustava, bylo by po honičce.

Snaha zasáhnout Avengersa odvedla Gustavovu pozornost od řízení. Cap zaslechl, jak Strucker zezadu něco řve. Gustav se pověsil na volant.

Rychle jedoucí limuzína se otřela o zadek jednoho z aut, stojících v zácpě, málem se s ním srazila. Stojící vozy narážely jeden do druhého.

Gustav ale ztratil kontrolu nad řízením.

Limuzína prudce narazila do obrubníku a třicet metrů jela po chodníku. Strhla přitom zábradlí a pak prorazila bezpečnostní bariéru.

Captain America se pořád držel kapoty.

Limuzína projela mostní opěrou a ve výšce šesti metrů vyletěla z mostu. Příklad napřed padala v oblaku suti a změtí kovu do široké klidné řeky pod ní.

DVĚ

**69° 30' JIŽNÍ ŠÍŘKY, 68° 30' ZÁPADNÍ DÉLKY
16.12 MÍSTNÍHO ČASU, 12. ČERVNA**

BYL TO dlouhý seskok. Vykulil se z podlažního průlezu do šokující zimy a roztočila ho turbulence. Pod ním byl hustý příkrov mraků. Co bylo ještě níž, nebylo jisté.

Hawkeye už ve své kariéře několik HALO seskoků s otevřením padáku v nízké výšce absolvoval – ale vždy po přípravě a nikdy v naléhavém případě.

Neměl dokonce ani čas na to, aby si řádně připnul seskokový batoh. Měl jej přehozený přes jedno rameno a druhý popruh poletoval a pleskal v běsnícím vzduchu.

Navleč si to, upevni, ať je to bezpečné. Stabilizuj...

Točil se a převracel, vítr mu dával políčky. Neměl masku ani respirátor, nemohl dýchat. Roztáhl ruce a nohy, aby se pokusil kontrolovat volný pád. Proud vzduchu mu rval batoh ze zad. Šátral, dokud nechytil poletující popruh, a podařilo se mu jej navléct na druhé rameno.

Obloha kolem něho byla plná hořících trosek a černého dýmu. Ať už Quinjet trefilo cokoli, proletělo to trupem, roztrhlo jej a sestřelilo z oblohy. Nejspíš raketa země-vzduch. Roztočený Hawkeye zahlédl, jak přední kužel Quinjetu, planoucí jako kometa, vletěl do oblaku špinavého kouře.

Co ona, dostala se taky ven? Prosím, Bože, ať se dostala ven...

Vletěl do mraků, kde byla nulová viditelnost. Padal ledovou, měkce bílou prázdnotou s pocitem, že visí ve vzduchu a nehýbe se.

Roztáhni ruce, Bartone, roztáhni nohy. Břicho dolů, bradu vzhůru.

Kolik mu zbývá času? Dvacet, třicet vteřin? Neměl výškoměr a netušil, jaká byla letová výška Quinjetu, když dostal zásah. Kdyby byly mraky nízko, mohl dopadnout na zem každou vteřinou. Ani by si nevšiml, že se k ní blíží.

Cítil značné přetížení. Vůbec neslyšel, protože mu větrem zalehlo v uších. Kapky krve z jedné nosní dírky mu po tváři vytékaly vzhůru k oku. Doufal, že se nepozvrací. To by nebyl pěkný pohled. Hrdina...

Seskokový batoh neobsahoval padák, a to ani kompaktní HALO verzi. Šlo o jednorázový nadlehčovač založený na repulzorové technologii, vyvíjené Stark Industries. „Á, raketový batoh,“ smál se Barton, když Stark jednotku poprvé ukázal Avengerům. Odměnou mu byl zamračený výraz. Prý žádný raketový batoh, ale zařízení na „zpomalení a změkčení smrtícího pádu“.

Kdyby ho aktivoval příliš brzy, spotřeboval by palivový článek a následoval by volný pád. Kdyby ho aktivoval příliš pozdě...

Potřebuji nějaké znamení, pomyslel si.

Hawkeye vyletěl z mraků; náhlý návrat viditelnosti ho šokoval. Pod ním se rozprostírala krajina, rozlehlá rohožka zeleně se zakřiveným obzorem. Nažloutlý soumrak barvil výhled dozlatova. Dole se třpytily stužky řek, v dálce pableskovalo Gorahnovo moře a rozmlženě vystupovala zubatá silueta Věčných hor.